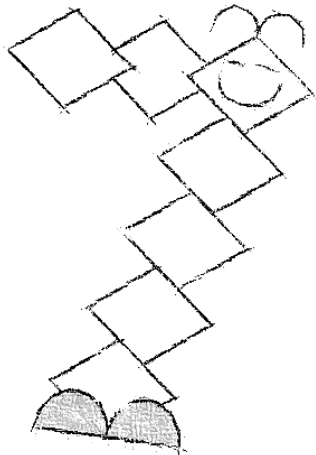

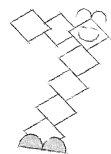
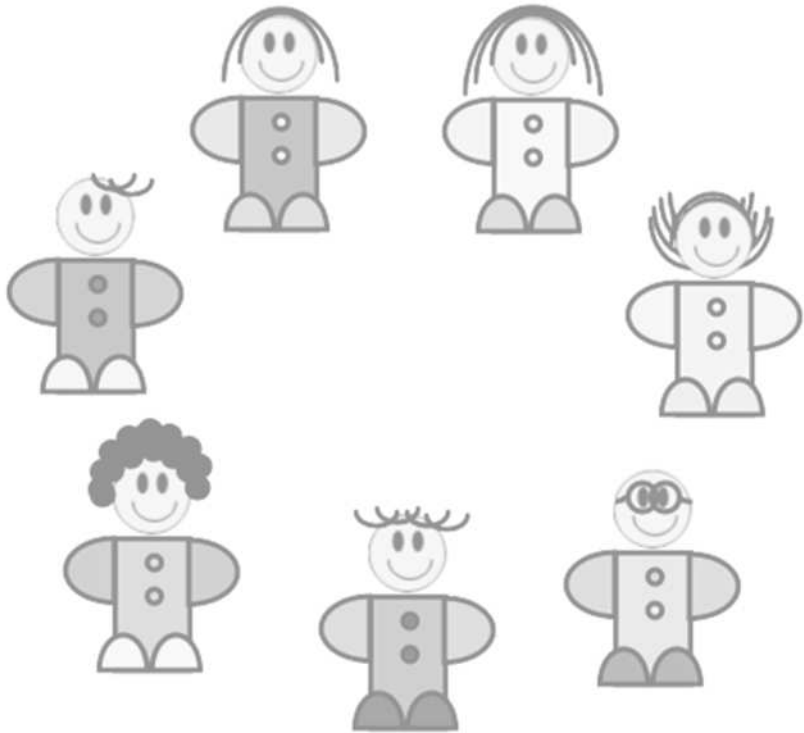
GO-7

In het nauw!

Marin van Duuren

“De Vriend voor het leven...”

Wat is dit?

‘Alwéér een lekke band!’ Van boosheid schopt Wout hard tegen zijn fiets. Dit is al de derde keer deze week dat zijn band plat staat! Wout kijkt snel om zich heen of iemand gezien heeft dat hij net hard tegen zijn fiets heeft geschopt. Al snel komt zijn beste vriend Stijn aangelopen. Stijn, die altijd gelijk doorheeft als er iets met Wout aan de hand is, ziet dat Wout kookt van woede. Als Stijn bij de fiets van Wout aangekomen is, ziet hij de platte band van Wout.

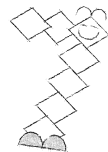
‘Wauw, is dit niet de derde keer deze week?’, vraagt Stijn. Geïrriteerd kijkt Wout naar Stijn.

‘Inderdaad!’, zegt Wout kortaf. ‘Ik heb hem gisteren nog naar de fietsenmaker gebracht! Nu kan ik niet met jullie meefietsen naar de kermis!’ Teleurgesteld voelt Wout aan zijn band.

‘Alwéér een lekke band?’, roept Quinn, die met zijn fiets in zijn hand komt aangelopen. ‘Ja, wéér!!!’, antwoordt Wout nijdig, die ook inmiddels Pim aan ziet komen.

‘Oh, heb je weer...’, roept Pim als hij de jongens beteuterd bij Wouts fiets ziet staan. ‘...een lekke band!’, onderbreken Wout, Stijn en Quinn hem tegelijk! Nu kunnen de vier jongens er wel om lachen.

Sinds groep 1 van basisschool ‘De Elom’ zijn de vier jongens vrienden van elkaar. Nu ze in

groep 7 zitten is die vriendschap alleen maar hechter geworden!

‘Kun je niet bij iemand achterop?’, oppert Stijn. Stijn heeft altijd slimme ideeën. In de klas wordt hij niet voor niets ‘EinStijn’ genoemd. Zo heeft hij voor meester Bart een ingewikkelde theorie over hoe je beter kunt gaan rekenen bedacht. Niemand snapte er iets van, maar daardoor gebruiken ze nu wel voor bijvoorbeeld deelsommen en breuken appels, spekjes en stokbroden.

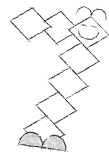
‘Je mag wel bij mij achterop?’, roept Pim enthousiast. ‘Dan kunnen we in ieder geval bij de kermis komen!’ Pim wil altijd graag iedereen helpen. Zo staat hij al te trappelen als in de klas meester Bart iemand nodig heeft. Pim helpt zo graag dat hij zelfs een keer een oud vrouwtje geholpen heeft met oversteken. Alleen toen ze aan de overkant waren, bleek het vrouwtje daar helemaal niet te hoeven zijn. Pim heeft het vrouwtje toen helemaal naar huis gebracht, omdat hij zich zo schuldig voelde.

Vandaag is de jaarlijkse kermis in de stad ‘Drieponten’. Om ernaartoe te kunnen gaan hebben alle kinderen van basisschool ‘De Elom’ een uurtje eerder vrij gekregen.

‘Ga je bij Quinn achterop?’, lacht Stijn. Met een knipoog naar Wout kijkt Stijn Quinn hoopvol aan.

‘Huh, maar hij kan toch helemaal niet bij mij achterop?’, vraagt Quinn. ‘Ik heb helemaal geen bagagedrager!’ Dat is typisch Quinn. Een echte topgozer, maar hij tuint overal in!

‘Bij wie mag ik achterop?’. De vier jongens zien dat Sara bij haar fiets in het fietsenhok

staat. Naast haar staat de tweeling Lis en Tess.

‘Ik heb geen bagagedrager, dus je kunt niet bij mij!’, roept Quinn lachend, voordat hij weer in de maling kan worden genomen. In groep 5 zijn Sara, Tess en Lis naar ‘Drieponten’ verhuisd en bij de jongens in de klas gekomen. Vanaf de eerste schooldag vonden de jongens deze meiden super tof! Daarna is de vriendschap zo gegroeid dat de jongens áltijd samen met de drie meiden te vinden zijn.

‘Heb je dan geen fiets bij je?’, vraagt Stijn aan Sara. ‘Je weet toch dat we naar de kermis toe gaan?’

‘Ik zou wel willen, maar toen ik net bij mijn fiets kwam, stond mijn achterband hélemaal plat!’ Alle jongens kijken elkaar verbaasd aan.

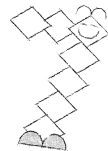
‘Jij óók al?’, vraagt Stijn, die weer als eerste is bijgekomen.

‘Ja, toen ik bij mijn fiets aankwam, zat deze punaise in mijn achterband’, vertelt Sara geïrriteerd. Bedroefd houdt Sara een punaise in de lucht.

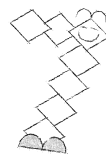
‘Het is toch niet waar...’, mompelt Wout verbijsterd voor zich uit.

‘Wel, het is wél waar! Ze laat de punaise toch zien!’, roept Quinn, die Wout z’n reactie niet helemaal begrijpt.

‘Néé, dat bedoel ik niet!’, antwoordt Wout een beetje boos. ‘Kijk eens wat er in mijn band zit.’ Wout wijst naar zijn achterband. Als alle kinderen naar de achterband van Wout kijken, zien ze daar een zelfde soort punaise zitten als Sara in haar hand heeft.

‘Dat, dat, dat is dezelfde!’, hakkelt Tess.
‘Dat zou betekenen...’, bedenkt Stijn.
‘...dat we twee leuke banden hebben,’ vult Quinn lachend aan.
‘Nee natuurlijk niet, suffie!!!’, roept Pim, terwijl hij een tik op het achterhoofd van Quinn geeft.
‘Dat betekent...’, zegt Stijn geheimzinnig. Hij wenkt iedereen dichterbij te komen, ‘...dat dit een bewuste actie van iemand is!’ De andere kijken geschrokken naar Stijn. Snel kijkt Wout naar de punaise in zijn band. Niemand durft meer iets te zeggen.
‘Heb jij deze week al een keer eerder een leuke band gehad, Sara?’, vraagt Wout om de stilte te doorbreken. Sara kijkt naar de andere kinderen en komt nu nog dichterbij staan.
‘Het is van de week al de derde keer dat ik een leuke band heb!’, fluistert ze geheimzinnig. ‘De eerste twee keer hebben ze mijn band leeg laten lopen. Ik dacht wat een rotstreek, maar het zal wel pech zijn. Maar nu, deze derde keer, heb ik er een punaise inzitten! Het wordt steeds gekker!’ Wout kijkt naar de prachtige, blauwe ogen van Sara. Hij ziet hoe eerlijk ze het allemaal vertelt en hoe vervelend ze het vindt.
‘Het is bij mij precies zo gegaan!’, vertelt Wout. ‘Maandag had ik voor het eerst leeg, dinsdag weer en nu vandaag voor de derde keer op rij! Alleen nu niet leeg, máár lek!’
‘Dit is niet best!’, fluistert Stijn. ‘Hoe is het met de rest van de fietsen? Mijn fiets heeft nog twee goede banden!’

Quinn kijkt snel naar de fiets in zijn hand.

‘Mijn fiets ook!’

Snel zoeken Tess, Lis en Pim hun fiets in het fietsenhok.

‘En?’, vraagt Wout in het algemeen. Hij hoopt dat het niet waar is, maar teleurgesteld houden ze alle drie een punaise in hun hand.

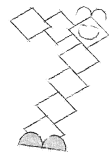
‘Dat is dezelfde!’, roept Sara vol verbazing.

De kinderen kijken elkaar verbijsterd aan.

‘Wat is hier aan de hand?’, vraagt Pim zich hardop af.

‘Er is iemand, die het op ons gemunt heeft!’, fluistert Stijn met één van de punaises in zijn hand. De andere kijken elkaar aan zonder iets te zeggen.

‘Maar wie?’, fluistert Sara.

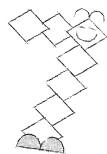
In het tuinhuis

Na een lange wandeltocht met vijf lekke banden komen de zeven kinderen bij het huis van Pim aan. Ze hebben besloten om niet meer naar de jaarlijkse kermis te gaan.

Iedereen is verbijsterd door de punaises in de achterbanden. Onderweg hebben ze in de supermarkt maar een zak chips gekocht. Bij Pim thuis zoeken ze snel het tuinhuis op. Heel vaak komen de zeven kinderen hier bij elkaar. In het tuinhuis hebben de ouders van Pim wat banken neergezet en er staat een koelkast, die altijd door de broer van Pim wordt bijgevuld. Als de kinderen op de banken neerploffen, kijken ze elkaar aan. Niemand weet goed wat ze met dit probleem aan moeten. Om de stilte wat te doorbreken, pakt Pim gauw zeven bekers en schenkt voor iedereen cola in.

‘Heb jij nog die zak chips?’, vraagt Pim aan Wout als hij iedereen de cola heeft gegeven. Wout staat gelijk op.

‘Ik zal hem even pakken. Hij zit nog op mijn fiets onder de snelbinders.’ Bij zijn fiets aangekomen, wil Wout de zak chips onder zijn snelbinders vandaan halen. Als hij zijn eerste snelbinder van de zak chips afhaalt, schrikt hij. Wat zit er nu op zijn band? Wout zakt snel door zijn knieën en kijkt aandachtig naar zijn achterband. Snel rent hij terug naar het tuinhuis.

‘Kom snel!’, roept Wout hijgend als hij in de deuropening staat. De andere kinderen schrikken als ze Wout in de deuropening zien staan.

‘Wat is er aan de hand?’, roept Lis.

‘Is je chips weggelopen?’, probeert Quinn een keer een grapje terug. De andere kinderen kijken hem boos aan en kunnen het grapje niet waarderen.

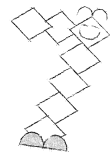
‘Ik heb iets ontdekt in mijn achterband!’, roept Wout die weer iets is bijgekomen van de eerste schrik. De kinderen rennen snel achter Wout aan het tuinhuisje uit naar Wouts fiets. Bij zijn fiets aangekomen, wijst Wout naar zijn achterband.

‘Toen ik net de chips wilde pakken, zag ik dit tekenje in mijn achterband staan!’ Als de andere kinderen allemaal wat dichterbij Wout komen staan, zien ze een kleine letter ‘E’ in de achterband van Wout gekerfd.

‘Het lijkt met een mesje gebeurd te zijn!’, constateert Stijn. Alle kinderen kijken elkaar geschrokken aan.

Als ze weer terug in het tuinhuis zijn, zit iedereen stil op de banken. Er wordt bijna geen cola gedronken en ook de chips blijft onaangebroken. Na hard nadenken staat Stijn op. Hij loopt peinzend heen en weer. Wout kijkt hoe Stijn onrustig beweegt. In moeilijke situaties wachten ze altijd tot Stijn met een briljant plan komt. Hij weet dat Stijn dit tot op de bodem wil uitzoeken.

‘Er zijn dus vijf lekke banden...’, begint Stijn twijfelend. De andere knikken.

‘...en er staat een ‘E’ op de band van Wout...’, gaat Stijn verder. Met zijn hand aan zijn kin kijkt Stijn zijn vrienden aan. Iedereen luistert naar hem en zit gespannen op het puntje van de bank te wachten tot hij verder gaat.

‘Er is dus iemand, die ons bewust wil pakken,’ denkt Stijn hardop.

‘Jep!’, roept Pim terwijl de andere vijf knikken.

‘Wie kan dat zijn?’, vraagt Lis zich hardop af.

‘Ja, wie dóét nou zoiets?’, roept Sara wanhopig.

‘Nou wie het ook is, als ik hem te pakken krijg, dan doe ik hem wat!’, schreeuwt Quinn.

‘Pff, jij? Met je grassprietlichaam?’ Sara kijkt Quinn met grote ogen aan. Typisch Sara, denkt Wout. Ze is ontzettend lief en knap, maar soms kan ze behoorlijk bot uit de hoek komen.

‘Ja, wáárom niet?’, verdedigt Quinn zich, terwijl hij zijn spierballen toont. ‘Als het moet, dan bescherm ik jullie allemaal!’

Sara kan haar lach bijna niet inhouden.

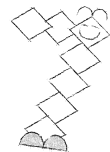
‘Toen ik laatst in het winkelcentrum bijna door een hond werd aangevallen, rende jij als eerste gillend weg. En hij had nog niet eens geblaft!’

‘Ja, maar...’, hakkelt Quinn, ‘...dat was een héééle grote hond!’

‘Nou joh’, valt Lis haar vriendin bij, ‘ons konijn is nog groter!’

Tess, die naast haar zusje op de bank zit, knikt met haar armen over elkaar boos naar Quinn.

‘Huh, maar...jullie hebben toch helemaal geen konijn?’, probeert Quinn nog.

‘Nou ja, het is....’, antwoordt Tess twijfelend. ‘...tijd om weer verder na te denken over wie het gedaan heeft’, onderbreekt Wout snel de kibbelende meiden en Quinn.

Als Stijn weer wil gaan praten, wordt het gelijk muisstil in het tuinhuis.

‘De dader heeft dus zijn spoor achtergelaten op de achterband van Wout’, gaat Stijn verder.

‘Wat zou de letter ‘E’ kunnen betekenen?’, vraagt Wout zich hardop af.

‘Misschien is het wel de ‘E’ van ‘De Elom’, de naam van onze school?’, probeert Pim.

Iedereen knikt en vindt het knap bedacht.

‘Maar dan kunnen het nóg heel veel kinderen zijn’, merkt Sara op, terwijl ze de andere kinderen aankijkt. ‘Kinderen van groep 6 bijvoorbeeld óf van groep 8!’

‘Tenzij...’, fluistert Stijn geheimzinnig, ‘...de letter ‘E’ de eerste letter van iemands naam is.’

‘Dan kan het nóg iedereen van onze school zijn!’, zegt Pim teleurgesteld. ‘Hoeveel kinderen hebben we niet bij ons op school zitten met als eerste letter een ‘E’.’

Sara, Lis en Tess beginnen gelijk alle kinderen van de school op te noemen, die beginnen met een ‘E’.

‘Wacht nou!’, roept Stijn om de aandacht te bewaren. Alle kinderen stoppen met praten en kijken vragend naar Stijn. ‘Wie was er de afgelopen dagen als eerste in het fietsenhok?’, gaat Stijn verder.

‘Dat is altijd onze eigen klas!’, antwoordt Pim. ‘Dat komt, omdat wij het dichtst met ons lokaal bij de uitgang van de school zitten.’

